

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/30/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3122207645
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3122207645.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spol. Remedium Legal s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXX, v konaní o zaplatenie 9.763,56 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 19.júna 2023, č. k. 13Csp/36/2022-62, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy vo výške 9.763,56 eur spolu s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 9.358,59 eur od 26.10.2022 do zaplatenia a náhrady trov konania dôvodiac, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok medzi postupcom D. C., E. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 8.3.2017 zmluvu č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „Zmluva“), na podklade ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podľa žalobcu zmluva obsahovala všetky znaky a spĺňala všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere. Žalovaný sa napriek opakovaným výzvam, v ktorých bol upozornený na možnosť vyhlásenia predčasnej platnosti úveru dostal do omeškania so splácaním úveru, preto postupca vyhlásil k 29.11.2019 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 9.763,56 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 9.358,59 eur, z riadneho úroku vo výške 352,81 eur, z úroku z omeškania vo výške 18,16 eur a z poplatkov vo výške 34,- eur. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dnešného dňa nevykonal žiadnu úhradu. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania počnúc dňom 10.12.2019, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

3. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané uzatvorenie zmluvy zo dňa 08.03.2017 o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch v spojitosti s § 52 ods.1 a nasl. Občianskeho zákonníka medzi veriteľom D. C., E. a žalovaným ako dlžníkom. V konaní nebolo sporné, že žalovaný čerpal finančné prostriedky v sume 13.000,- eur

a celkovo uhradil na úver sumu 6.848,87 eur. Žalovaný sa zaviazal splácať úver v 84 mesačných splátkach v sume po 312,35 eur, splátky boli splatné k 15. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc marcom 2017. Konečná splatnosť úveru bola v zmluve upravená ako 84 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, resp. deň, určený v zmluve v čl. III. Bod 7 zmluvy. Úroková sadzba bola 9,50%, RPMN 11,45%, priemerná RPMN 8,99%, výška odplaty 11,87% , výška najvyššej prípustnej odplaty 18, 72% a celková čiastka spojená s úverom 18.181,40 eur. Výška mesačného poistného bola 4,05% a poplatok za úver bol 260,- eur. V dôsledku nesplnenia zmluvných povinností právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a to po predchádzajúcej výzve adresovanej dlžníkovi zo dňa 30.10.2019. Dňa 25.10.2022 D. C., E. ako postupca a žalobca ako postupník uzatvorili zmluva o postúpení pohľadávok, ktorou postupca postúpil na postupníka v nej uvedené pohľadávky spolu s príslušenstvom a právami s nimi spojenými, pričom v zmysle prílohy k zmluve bola na postupníka postúpená aj pohľadávka voči žalovanému uplatnená v tomto konaní. Písomnosťou zo dňa 02.11.2022 bolo žalovanému postupcom oznámené postúpenie pohľadávky na žalobcu. Súd prvej inštancie pri zistení, že zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje všetky povinné náležitosti v zmysle § 9 ods.2 zákona, tiež skúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu na podanie žaloby. Podľa uvedeného ustanovenia, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods.1, nie je oprávnený požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, pričom v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, za ktoré porušenie sa považuje aj posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania jeho schopnosti splácania úveru. Na preukázanie splnenia vyššie uvedenej povinnosti pôvodným veriteľom, žalobca nepredložil žiadne listinné dôkazy, ktorými by pôvodný veriteľ zisťoval od žalovaného údaje o jeho pomeroch, či osobnom stave a samotná zmluva neobsahovala žiadne údaje o majetkových, zárobkových či sociálnych pomeroch žalovaného. Na výzvu súdu žalobca nepreukázal, že by vôbec akékoľvek údaje o sociálnej či ekonomickej situácii žalovaného pôvodný veriteľ vyžadoval a či ich k dispozícii vôbec mal a tiež, že ich aj nejakým konkrétnym spôsobom overil. Uvedená povinnosť veriteľa v cit. zákone zodpovedala povinnosti podľa čl. 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES. Preto (ne) konanie veriteľa podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. predstavovalo hrubé porušenie odbornej starostlivosti (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3Co/53/2019, 22Co/107/2018, 7Co/126/2016 a 12Co/107/2019). Vzhľadom na konanie bez právnej starostlivosti nebolo možné požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, ktorý sa zároveň nestal splatným celkom ani v dôsledku uplynutia konečnej dohodnutej splatnosti, pretože táto neuplynula ku dňu podania žaloby, ani ku dňu vyhlásenia rozsudku, a táto nastane až v roku 2024. Takýto úver v zmysle § 17 zákona č. 129/2010 Z.z. nemohol byť predmetom postúpenia na tretiu osobu, zmluva o postúpení pohľadávky tak nie je platná a žalobca sa v dôsledku tohto úkonu, od ktorého odvodzoval v spore svoju aktívnu vecnú legitimáciu, nestal veriteľom žalovanej pohľadávky. Vec súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 52 ods.1, 3, 4, § 53 ods.1 až 3, 9, § 517 ods.2, § 524 ods.1,2, § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods.2, § 7 ods.1, § 9 ods.1 a 2, § 11 ods.1, § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Vzhľadom k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu, by v zmysle § 255 ods.1 CSP nárok na náhradu trov konania prináležal žalovanému. Nakoľko však žalovanému zo spisu žiadne trovy konania nevplynuli (nevykonan žiaden procesný úkon), súd prvej inštancie rozhodol tak, že náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

4. Rozsudok súd prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zmenu tak, že vyhovie žalobe žalobcu a prizná mu tiež voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, ktoré si aj vyčíslil, prípadne navrhoval zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatňujúc odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods.1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery) v konkrétnosti namietal, že konajúci súd v danom prípade rozhodol s nariadením pojednávania, pričom pred nariadením pojednávania došlo za nezmenených skutkových (a rovnako právnych) okolností k vyhovaniu žalobe a to totožným súdom, vydaním platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín, č. k. 13Up/36/2022-37 zo dňa 19.01.2023, k zrušeniu ktorého došlo len z dôvodu, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanému do vlastných rúk. Žalovaný skutočnosti ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku ani jeho existencie nijakým spôsobom nerozporoval. Keďže súd prvej inštancie vyhovel podanej žalobe v skrátenej podobe, žalobca nadobudol legitímne očakávanie, že uplatnený nárok považuje súd za preukázaný a uplatnený dôvodne, pričom s ohľadom na pasivitu žalovaného je rozhodnutie

súdu prvej inštancie pre žalobcu prekvapivé. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia prostredníctvom ktorého sa podľa jeho názoru súd bezpochyby dopustil nesprávneho procesného postupu. Žalobca najmä s ohľadom na rozhodnutie súdu prvej inštancie nepokladal za potrebné, či účelné sa k veci ďalej vyjadrovať, resp. produkovať ďalšie dôkazy, nakoľko vydaním uvedeného rozhodnutia bolo deklarované, že jeho nárok je uplatnený dôvodne. Na základe uvedeného je preto pre žalobcu rozhodnutie súdu prvej inštancie veľmi prekvapivé, nespravodlivé a arbitrárne. Žalobca zastáva názor, že ak súd prvej inštancie považoval uplatňovaný nárok čo i len v časti za nepreukázaný, resp. sporný, mal žalobcu vyzvať na doplnenie dôkazov, prípade dopytovať žalobcu za účelom vyjadrenia sa v konaní ohľadom skúmania bonity žalovaného. Súd však v prejedávanom prípade žalobcu na doplnenie dôkazov ohľadom skúmania bonity, resp. vyjadrenia sa k týmto skutočnostiam, ktoré považoval za nepreukázané nevyzval, v dôsledku čoho mu odňal možnosť konať pred súdom, nakoľko mu neumožnil vyjadriť sa k skutočnostiam, ktoré považoval len samotný súd za nepreukázané. Otázka skúmania bonity je podľa názoru žalobcu otázkou skutkovou, pričom v konaní tvrdil a tvrdí, že právny predchodca žalobcu postupoval v súlade so zákonom a bonitu žalovaného náležite skúmal. Žalovaný predmetné skutkové tvrdenie žalobcu absolútne a žiadnym spôsobom nepoprel, pričom v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP je vylúčený akýkoľvek iný výklad ako ten, že skutkové tvrdenia žalobcu je potrebné považovať za nesporné. V tomto smere poukazuje na obdobné prípady riešenia spornej otázky skutkových tvrdení nepopretých protistranou, nespornosti žalobcových tvrdení v zmysle § 151 ods.1 CSP v uznesení Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 10CoCsp/20/2021 z 13.09.2022, Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 5CoCsp/39/2022 z 12.04.2023, Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 9CoCsp/45/2022 z 10.11.2022, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp.zn. 43CoCsp/38/2022 z 12.01.2023 a iné. Vzhľadom na uvedené nebolo zrejmé, na základe akých zákonných skutočností súd prvej inštancie dospel k záveru o opaku. Žalobca v súhrne považuje rozsudok súdu za predčasný, zastáva názor, že žaloba je dôvodná a nárok preukázaný v celom jeho uplatnenom rozsahu.

5. Žalovaný nevyužil svoje právo sa písomne vyjadriť k podanému odvolaniu.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

8. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v celom rozsahu nevyhovel žalobe, prostredníctvom ktorej sa žalobca ako tvrdený právny nástupca pôvodného veriteľa (D. C. E.) domáhal zo strany žalovaného ako dlžníka peňažného plnenia na pohľadávku vo výške 9.358,59 eur s prísl. a náhrady trov konania zo spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie zmluvu o úvere posúdil ako spotrebiteľskú poukazom na § 52 Občianskeho zákonníka, na ktorú sa vzťahujú tiež ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej ako „zákon č. 129/2010 Z.z.“). Dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena žalobcom o danosti jeho aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie nároku a to v dôsledku zistenia súdu o hrubom porušení povinnosti veriteľa predpísanej ust. § 7 ods.1 zákona č. 129/2010 Z.z. spočívajúcej v obligatórnom posudzovaní schopnosti (bonity) žalovaného splácať úver v rámci štádia ktoré vyústilo do uzavretia zmluvy o úvere, ako zásadnej podmienky pre záver o platnom postúpení pohľadávky zo spotrebiteľského úveru založeného platnou zmluvou o postúpení uzatvorenej medzi postupcom a žalobcom a v súvislosti s tým tiež danosti vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu. V nadväznosti na to napriek plnému úspechu žalovaného tomuto právo na náhradu trov konania vzniknutých pred súdom prvej inštancie voči žalobcovi nepriznal, keďže mu trovy v konaní nevznikli (§ 255 ods.1 CSP).

9. Žalobca prostredníctvom ťažiskovej časti odvolania namieta vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie tvrdiac, že toto je založené na nesprávnych (predčasných) skutkových a z toho plynúcich právnych záveroch vzťahujúcich sa k ťažiskovo posudzovanej otázke a to zákonnej povinnosti

žalovaného uvedenej v ust. 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. (povinnosť dodávateľa skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu klienta pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy) vo väzbe na súdom vyvedený následok vyplývajúci z ust. § 11 ods. 2 ZoSÚ v kompilácii s odňatím mu možnosti konať pred súdom o tejto otázke (tiež produkovať dôkazy na preukázanie splnenia tejto povinnosti), čím uplatňuje naplnenie odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie).

10. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

11. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní. Jeho naplnenie je jedným zo zákonných dôvodov pre zrušenie rozhodnutia.

12. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

13. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

14. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne skutkové a právne závery o neunesení dôkazného bremena žalobcom o ním tvrdenej skutočnosti, že je nositeľom hmotnoprávneho vzťahu z ktorého vyvodzuje danosť žalobou uplatneného nároku a to pre nenaplnenie zákonných predpokladov odôvodňujúcich záver o platnom postúpení pohľadávky voči žalovanému z postupcu na žalobcu v dôsledku zistenia porušenia povinnosti odbornej starostlivosti v otázke skúmania bonity žalovaného pred uzatvorením zmluvy o úvere danej ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z. (žalobca opak nepreukázal, ani v rámci konania pred súdom prvej inštancie netvrdil), čo neumožňovalo veriteľovi úver zosplatiť (§ 11 ods. 2 veta prvá cit. zákona) a pokiaľ napriek tomu takto postupoval, diskvalifikoval zmluvu o postúpení pohľadávky zo záveru o jej platnosti, čo nemohlo indikovať k inému, ako v neprospech žalobcu vyznievajúcejmu rozhodnutiu. Rovnako správne je jeho rozhodnutie tiež v časti trov konania, keď napriek plnému úspechu žalovaného, tomuto právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní mu trovy nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v rozsahu v ňom uvedených záverov, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP) a v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu so správnou citáciou jednotlivých ustanovení právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní s následkom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolacím súdom zároveň neboli teda ani z hľadiska namietaných väd odôvodnenia,

či odvolateľom tvrdeného iného nesprávneho procesného postupu (odňatia mu možnosti konať pred súdom s ktorým sa odvolací súd bude v podrobnostiach zaoberať v ďalšej časti tohto rozhodnutia) zistené také vady, ktoré by boli spôsobilé diskvalifikovať napadnuté rozhodnutie z jeho potvrdenia odvolacím súdom.

15. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

16. V posudzovanej veci z obsahu spisového materiálu a vykonaného dokazovania vyplýva, že D. C. E. ako veriteľ uzatvorila so žalovaným dňa 8.3.2017 Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytla žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 13.000,- eur s uvedením výšky pevnej úrokovej sadzby 9,5 % ročne, RPMN 11,45 %, priemernej RPMN 8,99 %, výšky odplaty 11,87 %, termínu splatnosti splátok 15. dňa príslušného mesiaca počnúc marcom 2017, počtu splátok 84, výšky mesačnej splátky 213,35 eur, vrátane uvedenia doplnkovej služby za poistenie pre prípad smrti a úplnej invalidity s uvedením výšky mesačného poistného 4,05 eur a poplatku za úver 260,- eur. Súčasťou zmluvy podľa článku III. bodu 8, bol aj splátkový kalendár s označením poradového čísla splátky, výšky splátky, vrátane jej rozlíšenia na splátku istiny a splátku úroku, zostatkovú istinu úveru. Podľa článku VI. bodu 1 Zmluvy, veriteľ má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t.j. má právo požadovať splatenie pohľadávky veriteľa a dlžník je povinný pohľadávku veriteľa zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti, ak je dlžník v omeškaní so splatením pohľadávky veriteľa, alebo jej akejkoľvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný na úver zaplatil 6.848,87 eur. Veriteľ žalobcu (D. C. E.) listom zo dňa 29.11.2019 označeným ako Oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzva na zaplatenie, vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky zo zmluvy o úvere vo výške 9.737,71 eur a to bezodkladne po doručení oznámenia. V ďalšom následnom období došlo medzi veriteľom a žalobcom k podpísaniu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2022, ktorou banka ako veriteľ mala postúpiť pohľadávku voči žalovanému z predmetného úveru na žalobcu.

17. Predmetom konania je teda pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru, ktorá mala byť bankou postúpená po jej zosplatnení na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 25.10.2022. V takomto prípade teda aktívna vecná legitímácia žalobcu súvisí so splnením podmienok určených zákonom pre platné zosplatnenie úveru a následné platné postúpenie pohľadávky.

18. Nemožno pochybovať (a správne to posúdil tiež súd prvej inštancie a v odvolaní to nespochybňuje ani žalobca), o spotrebiteľskom charaktere právneho vzťahu v zmysle ustanovení § 52 a nasl. OZ, založeného medzi stranami sporu zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ktorý podlieha normám spotrebiteľského práva, tiež zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. 8.3.2017. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, v ktorom má pôvod v konaní uplatňovaný nárok žalobcu voči žalovanému, súd prvej inštancie zákonom zodpovedajúcim spôsobom, vychádzajúc z princípu ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľskom právnom vzťahu, posúdiac správne, že naň dopadajú normy spotrebiteľského práva, podrobil ex offo prieskumu obsah zmluvy o tomto úvere z hľadiska toho, či obsahovala zákonné náležitosti, tiež opodstatnene skúmal, či postupom právneho predchodcu žalobcu pred uzatvorením zmluvy nedošlo k hrubému porušeniu jeho povinnosti postupovať s odbornou starostlivosťou a skúmať bonitu žalovaného, keďže zistenia v tomto smere ovplyvňujú záver o ne(platnosti) zosplatnenia úveru a priamo súvisia s danosťou vecnej aktívnej legitímácie žalobcu.

19. V čase uzatvorenia zmluvy platila právna úprava zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a súd prvej inštancie zo správne aplikovaných ustanovení označeného právneho predpisu platných a účinných ku dňu uzatvorenia dotknutej zmluvy aj vychádzal.

20. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (31.05.2017) veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy, spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru, povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

21. Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (31.05.2017) ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1, sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

22. So zreteľom na znenie ust. § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (31.05.2017) nemožno pochybovať, že veriteľ je pri posúdení úverovej schopnosti klienta (v štádiu pred uzatvorením zmluvy) povinný brať na zreteľ tak existujúcu situáciu klienta (najmä jeho príjmy a výdavky), ako aj skutočnosti, ktoré možno na základe informácií dostupných pred uzavretím zmluvy s vysokou mierou pravdepodobnosti očakávať. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je tak v zmysle reálneho naplnenia tejto povinnosti potrebné klásť na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z v tom čase existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Účelom ani zmyslom tejto povinnosti samozrejme nie je nadobudnutie stopercentnej istoty o splatení úveru, keďže nie je možné s istotou vylúčiť situácie, že spotrebiteľ príkladmo dostane výpoveď z pracovného pomeru, dlhodobu chorobu, či nastanú iné, na jeho situáciu negatívne dopadajúce skutočnosti. Zákonodarcu zavedením tejto povinnosti sledoval efektívne zamedzenie predlžovania spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní v čase uzatvorenia zmluvy a reálne ani vo svetle svojich v tom čase existujúcich pomerov do budúcnosti svoje záväzky riadne splácať. Z textu zákona vyplýva, že tieto informácie si má veriteľ zabezpečiť sám (avšak tiež v spolupráci so žiadateľom o úver). Jeho povinnosťou je takto získané informácie zhromaždiť, vyhodnotiť, prípadne s odbornou starostlivosťou rozhodnúť, ktoré z nich je nevyhnutné ďalej tiež aj overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľa síce zaťažuje povinnosť poskytnúť veriteľovi (avšak len na jeho žiadosť), presné a pravdivé údaje, čo však nezbavuje veriteľa povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyžiadať si od spotrebiteľa potrebné informácie, aktívne si zabezpečovať ďalšie primerané a objektívne zistiteľné informácie o spotrebiteľovi a takto získané informácie riadne vyhodnotiť. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver je tak stav (zistenie veriteľa), keď tomuto v závislosti na frekvencii splácania zostane v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške, čo vyžaduje zo strany dodávateľa zanalyzovanie tak príjmov, ako aj výdavkov u konkrétneho žiadateľa o úver. Samostatné zanalyzovanie príjmov bez analýzy výdavkov, či naopak, nie je logicky spôsobilé k reálnemu posúdeniu úverovej schopnosti (bonity) spotrebiteľa, ako žiadateľa o úver. Dôsledkom podcenenia skúmania bonity veriteľom nie je neplatnosť zmluvy, ale neposkytnutie mu ochrany pre prípad zistenia, že tento hrubou neobstaranosťou porušil svoju zákonnú povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa a to prostredníctvom uplatnenia sankcií voči veriteľovi uvedených v ust. § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (31.05.2017) o.i. aj v podobe nemožnosti vyžadovať po spotrebiteľovi jednorazové splatenie poskytnutého úveru, inak povedané nemožnosti voči nemu úver zosplatiť.

23. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, bolo teda nielen opodstatnené, ale priamo neopomenuteľné zo strany súdu vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity žalovaného zo strany žalobcu a splnenie tejto povinnosti vo svetle ust. § 7 ods. 1 v spojitosti s § 11 ods. 2 a následne výsledky zistení vyhodnotiť, keďže ide o jednu zo zákonných podmienok, ktorej splnenie pred uzatvorením zmluvy vyžaduje právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, Zákon o spotrebiteľských úveroch a ďalšie) o to viac s ohľadom na predmet žaloby, ktorú povinnosť si súd prvej inštancie splnil a vo výsledku teoretické východiská na okolnosti posudzovanej veci aj správne interpretoval.

24. Povinnosť vnútroštátnych súdov ex officio skúmať, či veriteľ konal pred poskytnutím spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou, ako aj to, že dôkazné bremeno v konaní o splnení povinnosti konať s odbornou starostlivosťou zaťažuje výlučne veriteľa a nikdy nie spotrebiteľa, vyplýva z niekoľkých rozhodnutí Súdneho dvora EÚ (rozhodnutie SD EÚ C-679/18, SD EÚ C-449/13, SD EÚ C-377/14 a ďalšie). Súdny dvor EÚ dospel k záveru, podľa ktorého o.i. článok 8 Smernice Európskeho parlamentu

a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica...“) sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladá povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto Smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvolať dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa článku 23.

25. Ako súd prvej inštancie správne uviedol, pre tohto veriteľa boli vo vzťahu k posudzovaniu schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver stanovené konkrétne povinnosti, ukazovatele na výpočet schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, čo vyplýva z § 7 ods. 19 - 21 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (31.05.2017), pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver a aj porušenie ustanovení § 7 ods. 19 - 42 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

26. Odvolací súd sa plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca splnenie tejto svojej povinnosti v priebehu konania pred súdom prvej inštancie ani len netvrdil a z obsahu listín, ktoré do doby rozhodnutia predložil žiadna činnosť veriteľa v tomto smere ani nevyplývala. Nedôvodne žalobca v odvolaní argumentuje, že vo vzťahu k tejto problematike (uneseniu dôkazného bremena v tejto otázke) mu bolo znemožnené realizovať jeho procesné oprávnenia (uplatnený odvolací dôvod uvedený v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), keď tvrdí, že nemal vedomosť o tom, že súd vôbec takúto otázku rieši a tak nemohol ani produkovať potrebné dôkazy na preukázanie splnenia dotknutej povinnosti. V súvislosti s tým je potrebné v prvom rade zdôrazniť princípy a zásady, na ktorých spočíva civilné sporové konanie. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Taktiež strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon. Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Táto povinnosť tvrdenia sa vzťahuje na skutkové okolnosti súvisiace s procesným útokom alebo procesnou obranou strany sporu. Žalobca napriek tomu, že svoj nárok odvodzuje tiež od zosplatenia úveru pôvodným veriteľom, ktorá možnosť je o.i. viazaná aj na splnenie povinnosti veriteľa uvedenej v ust. § 7 ods. 1 pri elementárnej opatrnosti mal produkovať tvrdenia a dôkazy o jej splnení, pretože legitímne nemohol očakávať, že súd jej (ne)splnenie so zreteľom na normy spotrebiteľského práva odignoruje, čo sa však nestalo. Keďže takéto tvrdenia neprodukoval, nemožno ani pri nečinnosti žalovaného uzavrieť, že záver o jej splnení bol výsledkom zhodných skutkových tvrdení. Pokiaľ by sa bol žalobca, či jeho zástupca zúčastnil pojednávania, ktoré súd prvej inštancie vo veci nariadil (ospravedlnil sa a súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti), bol by v rámci predbežného právneho posúdenia daného súdom na pojednávaní zistil, že súd prvej inštancie túto otázku rieši prostredníctvom čoho mal možnosť aj v reakcii na to realizovať svoje procesné oprávnenia. Svojou nečinnosťou sa však o túto možnosť pripravil, čo rozhodne nemôže ísť na ťarchu procesného postupu súdu prvej inštancie a neobstojí ani jeho tvrdenie, že legitímne s poukazom na predtým vydaný platobný rozkaz bez ďalšieho očakával úspech v spore, keďže proces dokazovania v rámci tzv. skráteného a riadneho konania je svojim rozsahom značne odlišný. Naviac súd prvej inštancie aj vyzval dňa 06.06.2022 žalobcu s odkazom na § 132 ods.2 CSP na doplnenie a opísanie rozhodujúcich skutočností ohľadom poskytnutia úveru; kedy došlo k poskytnutiu úveru, v akom rozsahu a za akých podmienok, čo subsumuje aj postup podľa dotknutého ustanovenia, ktoré skutočnosti však žalobca napriek výzve v uvedenom smere nedoplnil. Z dostupných skutočností sa teda naozaj javí (opak žalobca nepreukázal), že veriteľ nezískoval od žalovaného informácie o jeho príjme (či bol žalovaný v čase posudzovania bonity zamestnaný), o jeho osobných pomeroch (rodinnom a ekonomickom stave), nehovoriac o absencii prehľadu výdavkov žalovaného na jeho základné životné potreby (ich zisťovanie, bez výsledkov analýzy konkrétnych výdavkov na bývanie, stravu, dopravu, energiu, domácnosť, či ďalšie žalobca v konaní nepreukázal), tiež o možnom úverovom zaťažení s

ich následným vyhodnotením za účelom zistenia, aké náklady sumárne musí vynakladať v priemere za mesiac, čím sa diskvalifikoval reálne z možnosti seriózne bonitu žalovaného analyzovať a následne vyhodnotiť s cieľom získať objektívny obraz o finančnej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy. Za súčasného konštatovania, že v čase pred uzatvorením zmluvy nedisponoval žalobca údajmi o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave žalovaného bez nahliadnutia do všetkých jemu dostupných databáz či registrov (overenie úverovej zaťaženia z úverového registra, výstupu overenia pracovného pomeru zo Sociálnej poisťovne a pod.), takýto postup veriteľa nemožno považovať za skutočné (seriózne) overovanie bonity žalovaného, teda také, ktoré by sa vyznačovalo odbornou starostlivosťou. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje, vychádzajúc z jeho znenia, skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, teda vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti dodávateľa, pri ktorom sa nemožno uspokojiť s formalistickým prístupom spočívajúcim v dopyte na spotrebiteľa o výške jeho príjmu (dokonca bez vyžiadania si od neho túto skutočnosť preukazujúcej istiny - potvrdenia o príjme), bez preukázania získavania informácií o relevantných skutočnostiach tiež z iných dostupných zdrojov a bez následného aktívneho získavania potrebných informácií zo strany dodávateľa a ich následnej analýzy a vyhodnotenia, ktorú reálnu činnosť žalobca nepreukázal a ktoré z hľadiska svojho zmyslu a účelu predpokladá splnenie si povinnosti danej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSpÚ (takéto doklady nie sú súčasťou spisového materiálu). Žalobca tvrdí, že nemal vedomosť o spornosti tejto otázky, avšak ani v rámci odvolacieho konania nevyužil udržateľne priestor na produkovanie spôsobilých dôkazov v tomto smere.

27. Pokiaľ odvolateľ (aj to až) v priebehu odvolacieho konania v rámci podaného odvolania doložil (aj to len) internú listinu navyše datovanú dňom 04.11.2022 označenú ako Osvedčenie verifikovania bonity a možnosti splácania úveru, v tejto sa len uvádza (bez doloženia potrebných dôkazov), že mal overiť informácie o čistom príjme klienta vo výške 1.789,75 eur, získať informácie o existujúcich záväzkoch (výške overovaných splátok klienta nie je však zrejmé odkiaľ mali byť získané) vo výške 354,64 eur, výške novej posudzovanej splátky úveru (213,35 eur), súčet celkových plátok klienta vo výške 567,99 eur a rodinný stav, absentuje analýza výdavkov, konkrétnosti o osobnom stave, počte a výške vyživovacích povinností, čo zostalo nevyplnené, absentujú výstupy z potrebných registrov. Nad rámec toho, že ide jednoznačne o tzv. nespôsobilú novotu v odvolacom konaní z hľadiska predpokladov daných ust. § 366 CSP pre jej pripustenie, tak ani uvedený dôkaz žalobcu nenasvedčuje v prospech toho, že veriteľ disponoval potrebnými informáciami v rozhodnom období, tzn. v čase pred uzavretím zmluvy a vzhľadom na datovanie „tabuľky“ zo dňa 04.11.2022 je zrejmé, že bola vypracovaná až počas tohto konania (bez pripojenia výstupov z ktorých tabuľka čerpá), čo zásadne spochybňuje hodnovernosť údajov v nej zodpovedajúcich času poskytnutia úveru (bez ohľadu na to, či bol vygenerovaný systémom v daný deň). Pokiaľ by totiž bol žalobca skúmal bonitu s odbornou starostlivosťou v rozhodnom období, uvedenou listinou by v tom čase disponoval a mohol ju zabezpečiť a predložiť súdu prvej inštancie ako dôkaz (ktorú v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nielen nepredkladal, ale sa na túto ani neodvolával v súvislosti so splnením zákonných podmienok pre platné predčasné zosplatenie).

28. V konkrétnom prípade na vyriešenie otázky aktívnej legitímácie vzhľadom na skúmanie platnosti postúpenia pohľadávky je nutné potom vyvodiť právny následok nespĺnenia si povinnosti veriteľa vyplývajúcej z § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. a v zmysle § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., v podobe toho, že veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. S poukazom na zákonnú sankciu absolútnej nemožnosti požadovať jednorazové zosplatenie úveru už bolo v ďalšom nadbytočne skúmať osobitne aj zákonnosť a splnenie zákonných podmienok vyžadovaných zákonnou úpravou § 565 a § 53 ods. 9 OZ pre predčasné zosplatenie úveru. Pokiaľ Zákon o spotrebiteľských úveroch určil nemožnosť veriteľa predčasne zosplatiť úver, je zrejmé, že predčasné zosplatenie (ak by aj boli splnené zákonné podmienky § 565 a § 53 ods. 9 OZ) je s poukazom na § 39 OZ absolútne neplatné pre rozpor so zákonom.

29. V spotrebiteľských vzťahoch pri konštatovaní platnosti či neplatnosti postúpenia pohľadávky z dodávateľa na ďalší subjekt, je nutné okrem všeobecných ustanovení § 524 až § 530 OZ zohľadniť aj osobitnú právnu úpravu spotrebiteľských zmlúv a spotrebiteľských úverov, ktorá na daný právny vzťah dopadá. Ustanovenie § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. stanovuje, že veriteľ môže práva zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere previesť na tretiu osobu, len ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a sú kumulatívne splnené obe podmienky presne špecifikované pod písmenami a/ a b/ tohto zákonného ustanovenia, teda súčasne ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu

na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky a súčasne prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

30. Pokiaľ podľa ustanovenia § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu je tak zrejmé, že predmetná pohľadávka právneho predchodcu žalobcu nemohla byť v súlade s § 17 ods. 1 písm. b/ zák. č. 129/2010 Z.z. prevedená na tretiu osobu, keďže sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože veriteľ nebol oprávnený spotrebiteľský úver predčasne zosplatiť z dôvodov vyššie uvedených a nešlo ani o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti (ten mal nastať až v roku 2024).

31. Pokiaľ bola v spore konštatovaná nezákonnosť predčasného zosplatenia celého úveru, bol potom aj správny záver súdu prvej inštancie, že neboli tým naplnené zákonné predpoklady platného postúpenia pohľadávky vyplývajúce z ustanovenia § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z., pretože v konkrétnom prípade sa nepostupovala pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru a nebola postupovaná pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, pretože nedošlo k platnému a zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru v dôsledku nesplnenia si povinností veriteľa vyplývajúcich z ustanovenia § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., z čoho vyplynula zákonná sankcia podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.. Odvolací súd potom považuje za správny záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie súčasného žalobcu, na ktorého platným a zákonným spôsobom nebolo prevedené právo, ktorého sa v spore voči žalovanému domáha a nemožno mu tak priznať ani len čiastočné plnenie voči žalovanému.

32. Možno potom zhrnúť, že správny bol záver súdu prvej inštancie, ktorý založil svoje rozhodnutie na závere, že súčasný žalobca nie je v danom spore vecne aktívne legitimovaným a nositeľom práv z predmetnej pohľadávky, pretože postúpenie pohľadávky bolo absolútne neplatné podľa § 39 OZ z ktorého dôvodu správne aj súd prvej inštancie žalobu zamietol.

33. Odvolacie námietky žalobcu tak neboli spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

34. Z vyššie uvedených dôvodov, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP toto v celom rozsahu potvrdil. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé k odlišnému rozhodnutiu.

35. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako síce v odvolacom konaní plne úspešnému, náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal, keďže mu z obsahu spisu vznik trov v odvolacom konaní nevyplynul.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).